

Laan i faste Eiendomme indtil 6 pCt., der ønskes Ordene „indtil 6 pCt.“ forandrede til „højere Rente end 4 pCt.“ Deri ere alle tre Forslag overensstemmende, men der er paa den anden Side den Forskjel mellem dem, at Forslaget under Nr. 2 ikke sætter nogen som helst Grændse med Hensyn til den Bemyndigelse, der tidligere og endnu i dette Øieblik findes hos Regjeringen til at udstede saadanne Bevillinger, det lader det være aldeles ubegrændset, hvor høj en Rente der skulde kunne meddeles Tilbælselse til at tage igjennem Bevillinger, hvorimod Forslaget under Nr. 3 gaaer ud paa, at den Bemyndigelse, som her tilfigtes meddeelt Indenrigsministeriet, skal være den samme som hidtil. Det er ogsaa denne Tanke, der har ledet Udvalget i dets Forslag, og det har kun sillet et deraf forffjelligt Forslag, fordi Udtrykkene i Forslaget under Nr. 3 ikke ere ganske correcte; thi det har ikke hidtil været Indenrigsministeren, der havde denne Bemyndigelse, men det var Kongen. Det var Kongen, der hidtil meddeelte disse Bevillinger, medens man ifølge denne Lov overdrager Bemyndigelsen hertil til Indenrigsministeren; man kan altsaa ikke sige: Indenrigsministeren bemyndiges til som hidtil at give disse Bevillinger. Dette er Grunden, hvorfor Udvalget har foreslaaet den Redaction, som findes under Nr. 1. Med Hensyn til Forslaget under Nr. 3 b., hvilket, som de ærede Medlemmer ville see, Udvalget har tiltraadt, da skal jeg bemærke, at det er tiltraadt af Udvalget, fordi man i det Hele taget ønskede, at disse Bevillinger bleve saalidt kostbare som muligt, og fordi den ærede Indenrigsminister ogsaa yttrede under Sagens 2den Behandling, at han fra sin Side ikke skulde have Noget imod, at Gebyrene endnu yderligere nedfattes, end de tidligere vare foreslaaede af Udvalget.

Dette er, hvad jeg anseer det fornødent at oplyse med Hensyn til de foreliggende Forslag.

Indenrigsministeren: — Jeg skjønner ikke rettere, end at der ikke er nogen virkelig Forskjel mellem, hvad der er vedtaget under 2den Behandling om at meddele Bevillinger til 6 pCt., og hvad der nu er foreslaaet i

Udvalgets Indstilling under Nr. 1, som jeg ogsaa med Ordførelsen finder at være correctere end Indstillingen under Nr. 3 a. Tanken i begge disse Forslag er den samme, thi uagtet Reglen har været, at Hs. Majestæt har givet Bevilling til at svare 5 pCt., saa er der dog ogsaa i enkelte Tilfælde givet Bevilling til at svare 6 pCt. Deraf følger altsaa, at naar Indenrigsministeren nu skal bemyndiges til at udstede saadanne Bevillinger, som Kongen hidtil har meddeelt, saa ligger det indensfor hans Myndighed at kunne udstede Bevillinger til at svare 6 pCt. Jeg formoder, at Udvalget imidlertid har foreslaaet det i Forslaget brugte Udtryk, fordi det ikke ved selve Loven vilde give Henvisning til en saa høj Rente som 6 pCt. Realiteten gjør det, som bemærket, ikke Noget til Sagen, og jeg skal derfor ikke erklære mig imod denne Indstilling af Udvalget. Heller ikke skal jeg erklære mig imod Indstillingen under 3 b. Sædvanligviis tages der ikke Bevilling for ringere Beløb end 1,000 Rd. — I detmindste er det høist sjældent — og da er 5 Rd. et ganske rimeligt Gebyr; naar der i Fremtiden undtagelsesviis maatte blive søgt Bevilling for et Laan paa nogle saa Hundrede Rd., kan der ikke være Noget imod, at Gebyret nedfattes til 2 Rd. Som allerede bemærket under Sagens forrige Behandling, er der et Rescript af 1821, som bemyndiger Ministeriet til under saadanne Tilfælde at modificere Gebyret, uden derfor at sætte nogen Grændse, altsaa er denne Modification af Gebyr for Bevillinger under 1,000 Rd. ikke Andet, end hvad Ministeriet i saadanne Tilfælde rimeligviis af sig selv vilde have gjort.

Hvad derimod angaaer Forslaget under Nr. 2, som gaaer ud paa, at der skal kunne gives Bevilling til at svare en saa høj Rente, som det skal være, saa forekommer det mig, at naar man af særegne Grunde indrømmer Bevillingsmyndighed, saa skulde man dog fastsætte visse Grændser for den, og naar man vedtager en Lov, ifølge hvilken der skal være en fast Rentefod for directe Laan i faste Eiendomme, saa forekommer det mig at være noget unaturligt, at man i den samme Lov giver en ubetinget og ubegrændset Myndighed til at kunne gjøre Undtagelser fra Loven.